

Måske kan udenrigsministeren i dag fortælle mig, hvor sagen befinder sig i øjeblikket.

I adskillige år har jeg kæmpet for at opnå en legalisering af det grønlandske kørekort i Danmark. Endelig fra årsskiftet skal nye kørekortregler i Grønland træde i kraft, men det er slet ikke tilfredsstillende – ja nærmest utilfredsstillende. Det er klart, at man skal betale for at erhverve sig et kørekort, hvis man ikke har et kørekort i forvejen. Ifølge de nye regler skal alle bilister med et gyldigt dansk eller færøsk kørekort have dette udskiftet med det nye grønlandske kørekort og betale 200 kr. for udskiftningen.

Vores Europakørekort bliver herved ugyldigt i Grønland. Vi kan beholde vores Europakørekort, men er tvunget til også at have et grønlandsk.

I den forbindelse vil jeg bede trafikministeren forklare, om jeg også skal betale bøde, hvis jeg får forvekslet de to kørekort og har taget mit Europakørekort med i stedet for mit grønlandske.

Jeg har fået oplyst, at ved en overtrædelse af færdselsloven i Grønland, som medfører fortabelse af retten til at køre bil, gælder inddragelsen af kørekortet kun i Grønland. Jeg må da spørge trafikministeren: Hvis en dansk bilist overtræder færdselsloven i Danmark og mister sit kørekort, har han da ret til at køre bil i Grønland én dag eller en uge efter overtrædelsen af færdselsloven i Danmark? Jeg mener stadig, at også reglerne om kørekort bør være ens i rigsfællesskabet.

Det er heller ikke tilfredsstillende, at det grønlandske kørekort ved flytning til Danmark kun gælder i 30 dage og så skal udskiftes med et dansk efter supplerende køreprøve og nye udgifter efter danske gebyrregler. Jeg finder det ærgerligt, ja endda uforståeligt, at mange bilister i Grønland, især de, der skal erhverve kørekort, skal betale hidtil ukendte og store gebyrer til statskassen, selv om kørekortets anvendelsesmuligheder er meget begrænsede i en del af rigsfællesskabet. Jeg vil opfordre trafikministeren til at tage sagen op på ny og give grønlandske bilister en rimelig behandling.

Til slut vil jeg som en af de tilbageblevne af Grønlands Hjemmestyrekommissions fædre gøre folketingsmedlemmerne opmærksomme på, at i Hjemmestyrekommissionens betænkning, der dannede grundlag for hjemmestyreloven, blev det anbefalet, at det årlige statstilskud til Grønlands hjemmestyre skulle fastsættes med udgangspunkt i de udgifter, staten skulle have

afholdt, hvis den fortsat selv skulle have varetaget de overdragne områder. Derudover var der i Hjemmestyrekommissionens betænkning forudsat en vis regulering af tilskuddet efter objektive kriterier.

Johannes Martin Olsen (V):

Færingerne har til alle tider kendt til havets dragende kraft og som bekendt ladet sig bære over havets vidtstrakte overflade, først af vind og sejl, senere af teknikkens fremskridt.

Antikkens grækere lagde grunden til vort videnskabelige syn på havet, og disse tanker danner bl.a. grundlag for den nutidige, forholdsvis unge videnskab inden for havforskning, der i dag betragtes som så omfattende, at ingen havforsker, som det var tilfældet for 100 år siden, alene kan beherske alle aspekter af området.

Udtalelser såsom »havets udtømmelige ressourcer og livsvigtige rolle i fremtiden« virker efterhånden som udslidte klicheer. Menneskets begærlighed har reduceret havets dyre- og fiskearter i alarmerende grad, ikke mindst på grund af forurening.

Belliggende i Nordatlanten inden for kongeriget Danmarks grænser befinder sig som bekendt to nationer, nemlig Færøerne og Grønland, hvis befolkning bl.a. har det tilfælles, at deres eksistensgrundlag helt og holdent beror på udnyttelse af havets fiskeforekomster.

For Færøernes vedkommende er havet og dets produktionsmuligheder intimt forbundet med befolkningen på øerne. Videnskaben påpeger, at den vitale udnyttelse af havbruget i fremtiden skal ske gennem målrettet arbejde med hensyntagen til miljø og ressourcer. Havet kan ifølge sagkundskaben producere større mængder animalske fødevarer end landjorden. F.eks. kan 1 ha jord frembringe 340 kg oksekød, mens 1 ha af havets planktonområde kan føde 2.500 kg fisk eller intensivt op imod 250 t skaldyr.

Før fiskerigrænsen i 1970'erne blev udvidet til 200 sømil, havde færøske fiskere adgang til at fiske over hele Nordkalotten og havde dertil en tilsvarende moderne fiskerflåde. Efter udvidelsen af fiskerigrænsen viste det sig dog at være uhensigtsmæssigt på mange områder med henblik på fiskeri i det indsnævrede virkefelt omkring Færøerne.

Af årsager, som medierne inden for de seneste år har omtalt meget flittigt og for det meste i negative vendinger, er Færøerne havnet i deres værste, delvis selvskabte, delvis naturskabte økonomiske krise nogen sinde. Selv om man si-